

Arrest

**nr. 178 519 van 28 november 2016
in de zaken RvV X en X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2016 respectievelijk 17 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikkingen tot vaststelling van het rolrecht van 24 mei 2016 en van 23 mei 2016 met refertenummers X en X.

Gezien de nota met opmerkingen die werd ingediend in de zaak X en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 12 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaten P. JANSSENS en B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij, van Marokkaanse nationaliteit, wordt op 3 december 2013 door de correctionele rechtbank van Kortrijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel voor 5 jaar behalve de voorlopige hechtenis van 20 juni 2013 tot 3 december 2013, en een geldboete

van 1000 euro met uitstel van 3 jaar voor 250 euro en een bijzondere verbeurdverklaring wegens de verkoop / het te koop stellen zonder vergunning van verdovende middelen.

1.2. De verzoekende partij dient op 22 oktober 2015 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter), in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belg.

1.3. Op 21 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan verzoekende partij op 22 april 2016 in kennis wordt gesteld. De motieven van de bestreden beslissing gaan als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.10.2015 werd ingediend door:

Naam: M. (...)

Voornaam: F. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...) 1986

Geboorteplaats: B. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten:

Betrokkene werd op 3.12.2013 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van 5 jaar behalve de voorlopige hechtenis van 20.06.2013 tot 03.12.2013, en een geldboete van 1.000, 00 euro (x6= 6.000,00) (vervangende gevangenisstraf: 3 maand) met uitstel van 3 jaar voor 250,00 euro en een bijzondere verbeurdverklaring wegens verdovende middelen: verkoop / het te koop stellen zonder vergunning.

Uit de aard, de ernst en de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Er wordt immers opgemerkt dat de ‘georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indruk- wekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten’. ‘Drugverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan’. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid’ valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duits- land/Tsakouridis (Grote Kamer).

Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden.

Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het staat het gezin bovendien vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de Belgische in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.

Gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 van de wet van 15.12.1980, wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De voorwaarden voorzien in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 werden niet nagekeken. Deze beslissing belet Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag deze voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoekende partij op 17 mei 2016 een verzoekschrift heeft ingediend met het oog op de nietigverklaring van de beslissing van 21 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en dat zij op 19 mei 2016 een tweede verzoekschrift indiende dat evenzeer is bedoeld om de nietigverklaring van deze beslissing te verkrijgen. In casu dient dan ook te worden verwezen naar artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.

Betreft het een collectief beroep, dan oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij alle verzoekende partijen uitdrukkelijk en collectief aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduiden op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partijen worden geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Voormelde wetsbepaling werd door de wetgever in de Vreemdelingenwet ingevoegd “Om te vermijden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een verzoekschrift dient te behandelen dat reeds vervangen werd door een ander verzoekschrift, en zich derhalve meermaals dient uit te spreken over eenzelfde betwisting” (Parl.St. Kamer 2011-12, 2556/001, 42). De wetgever heeft derhalve “het vermoeden ingevoerd dat het laatste verzoekschrift dat op ontvankelijke wijze werd ingediend het voorafgaande verzoekschrift vervangt en de verzoekende partij derhalve geacht wordt afstand te doen van het eerder ingestelde beroep. Aan de verzoekende partij wordt evenwel de mogelijkheid gegeven om, ten laatste op de terechtzitting, aan te geven dat zij verkiest dat een eerder ingediend verzoekschrift wordt behandeld door uitdrukkelijk het te behandelen beroepsschrift aan te wijzen. Indien de verzoekende partij nalaat een keuze te maken dan houdt dit automatisch in dat het laatst ingestelde beroep wordt behandeld en de afstand van de voorafgaande beroepsprocedures wordt vastgesteld. Op

deze wijze wordt aan de verzoekende partij de mogelijkheid gegeven de middelen die zij dienstig acht te laten gelden en wordt tevens proceduremisbruik vermeden" (Parl. St. Kamer 2011-12, 2556/001, 42).

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met nrs. X en X van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting geeft de raadsvrouw van verzoekende partij aan dat zij niet wenst af te wijken van de regeling bepaald in artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig voormelde bepaling zal de Raad derhalve uitspraak doen op basis van het verzoekschrift in de zaak met rolnummer X en wordt verzoekende partij geacht afstand te doen van het verzoekschrift in de zaak met rolnummer X.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste doch enig middel haalt de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 43 en 62 van de Vreemdelingenwet. Eveneens wordt in het verzoekschrift de schending aangehaald van het evenredigheidsbeginsel.

Het middel gaat als volgt:

"1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat de Staatssecretaris derhalve de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten miskent en hiermee de art. 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent. De beslissing van de staatssecretaris wordt niet gedragen door de feiten van het dossier.

De staatssecretaris roept bij zijn beslissing tot weigering artikel 43 Vw. in. Dit inhoud van artikel 43, eerste lid, 2° luidt als volgt::

'de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd'

i. Evenredigheidsbeginsel

De staatssecretaris werpt in zijn beslissing niet op dat hij zijn beslissing heeft afgetoetst aan het evenredigheidsbeginsel. Verzoeker werpt op dat de beslissing niet is afgetoetst aan het evenredigheidsbeginsel! De staatssecretaris heeft weldegelijk het evenredigheidsbeginsel geschonden om volgende redenen:

Verzoeker is reeds zéér lang in België;

Verzoeker is gehuwd in België met een Belgische onderdaan;

Verzoeker werkt in België

De familie en het gezin van verzoeker woont in België;

Verzoeker heeft reeds lang geen nieuwe feiten gepleegd.

Daartegenover staat het feit dat verzoeker in 2013 werd veroordeeld tot:

Een gevangenisstraf van 18 maanden, doch 5 jaar met uitstel, alsook een geldboete van 750 Euro effectief, en 250 Euro met uitstel gedurende 3 jaar.

Verzoeker heeft in zijn gehele leven dus één misstap begaan, waarvoor hij thans veroordeeld werd, en waarvoor hij zijn straf heeft ondergaan.

Artikel 43 Vw. bepaalt dat een strafrechtelijke veroordeling als zodanig geen reden is om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren. Evenwel verwijst de staatssecretaris enkel en alleen naar de veroordeling van enkele jaren geleden om zijn beslissing te argumenteren.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nam in het verleden reeds de beslissing dat het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden indien bij het nemen van de beslissing geen rekening werd gehouden met het feit dat de vreemdeling onder elektronisch toezicht vrijkwam en werkt.

ii. Actueel, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging :

Zoals hierboven reeds uiteengezet werpt de staatssecretaris als enig middel op de veroordeling van verzoeker in 2013. De staatssecretaris verwijst niet naar het gebrek van anteceden ten. Doch moet er volgens de staatssecretaris worden gekeken naar de ernst van de feiten. Uit de ernst van de feiten, volgt volgens de staatssecretaris een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Evenwel staat dit haaks op de realiteit. De feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld werden reeds jaren geleden begaan!

Huidige weigering van de staatssecretaris komt tevens neer op een de facto beroepsverbod. Verzoeker is immers reeds geruime tijd aan het werk in België. Indien verzoeker wordt verplicht om terug te keren naar zijn land van herkomst, verliest hij zijn werk.

Uit geen enkel element van dat de staatssecretaris aanhaalt blijkt dat verzoeker nog steeds een actueel gevaar vormt voor de Belgische openbare orde. Verzoeker al jaren in België.

Uit het geheel der omstandigheden, en gelet op het feit dat de veroordeling van verzoeker bijna 3 jaar oud is, moet worden afgeleid dat de beslissing tot weigering van de staatssecretaris niet evenredig is met de gevolgen van de beslissing.

Er is geen enkele reden om aan te nemen dat verzoeker thans nog steeds een actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

iii. Besluit

De staatssecretaris toont niet aan dat verzoeker thans nog steeds een gevaar vormt voor de Belgische samenleving. Minstens is dit gevaar niet meer actueel, werkelijk of voldoende ernstig om verzoeker het recht te ontnemen om zich bij zijn gezin te vestigen.

De Staatssecretaris heeft bij zijn beslissing geen rekening gehouden motiveert zijn beslissing derhalve niet afdoende en schendt bijgevolg de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, alsook art. 43 Vw.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583). De plicht tot formeel motiveren wordt ook opgelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing onafdoende is gemotiveerd in het licht van artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Deze laatste is de bepaling waarop de bestreden beslissing is gesteund en waarvan tevens de schending wordt aangevoerd.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet bepaalde ten tijde van de bestreden beslissing:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.”

3.3. Er moet worden benadrukt dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/001, 40).

Deze bepaling laat het bestuur aldus toe een burger van de Unie het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren, voor zover kan worden vastgesteld dat dit familielid door zijn gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hierbij dient evenwel het evenredigheidsbeginsel te worden gerespecteerd. De loutere vaststelling dat het familielid een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving volstaat op zich dan ook niet om de weigeringsbeslissing te gronden. Het bestuur dient tevens het evenredigheidsbeginsel te respecteren, en aldus een billijke en redelijke afweging door te voeren tussen de betrokken rechtmatige belangen, onder meer in het licht van de grondrechten waaronder specifiek het recht op een gezins- of privéleven, zoals vervat in het artikel 8 van het EVRM (naar analogie HvJ 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, punten 95-99; HvJ 23 november 2010 (Grote kamer), Tsakouridis, C-145/09, punten 52-53). De Raad wijst erop dat voor de interpretatie van de gehanteerde begrippen "*actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving*" kan worden verwezen naar de desbetreffende rechtspraak van het Hof van Justitie.

Artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt immers dat artikel 43 van dezelfde wet eveneens van toepassing is op familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend, de zogenaamde statische Belgen.

In casu, is verzoekende partij een familielid van een zogenaamde statische Belg. De voormelde interpretatieve rechtspraak met betrekking tot artikel 43 van de Vreemdelingenwet, wordt ter verduidelijking van het begrippenkader ook toepasbaar geacht op familieleden van Belgische onderdanen.

Bij de beoordeling of een vreemdeling een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid, beschikt de gemachtigde over een zekere appreciatievrijheid. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad merkt ten slotte op dat het evenredigheidsbeginsel dat is vervat in artikel 43 van de Vreemdelingenwet een band van evenredigheid vereist tussen, enerzijds, de nadelen die de bestreden beslissing voor verzoekende partij veroorzaakt en, anderzijds, de baten ten aanzien van het doel van algemeen belang dat ermee wordt nagestreefd, zijnde het herstel en/of handhaven van de openbare orde en rust.

3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 3 december 2013 door de correctionele rechtbank van Kortrijk werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met uitstel van vijf jaar behalve de voorlopige hechtenis van 20 juni 2013 tot 3 december 2013 en tot het betalen van een geldboete van 1000 euro ($\times 6 = 6000$ euro) met een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel van drie jaar voor 250 euro en dit wegens: “*Verdovende middelen: verkoop/het te koop stellen zonder vergunning*”. Eveneens werd de bijzondere verbeurdverklaring uitgesproken.

De verzoekende partij haalt aan dat de gemachtigde zijn beslissing niet heeft afgetoetst aan het evenredigheidsbeginsel. Zij stelt dat volgens artikel 43 van de Vreemdelingenwet een strafrechtelijke veroordeling als zodanig geen reden vormt om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren. De gemachtigde verwijst in zijn beslissing echter enkel en alleen naar de eenmalige strafrechtelijke veroordeling van bijna drie jaren oud om zijn beslissing te motiveren. De verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde het “*gebrek aan antecedenten*” niet in overweging heeft genomen en zij benadrukt nogmaals dat de feiten waarvoor zij werd veroordeeld dateren van enkele jaren geleden. Uit geen enkel element blijkt volgens verzoekende partij dat zij nog steeds een actueel gevaar vormt voor de Belgische openbare orde. Minstens toont de gemachtigde niet aan dat dit gevaar actueel, werkelijk of voldoende ernstig is om haar het recht te ontnemen om zich bij haar gezin te vestigen.

Zij wijst erop dat zij zeer lang in België verblijft, dat zij gehuwd is met een Belgisch onderdaan, dat zij in België werkt – waarbij nog wordt gewezen op het feit dat de bestreden beslissing neerkomt op een de facto beroepsverbod –, dat haar familie en gezin in België wonen en dat zij reeds lang geen nieuwe feiten meer heeft gepleegd. Daar tegenover staat dat zij in 2013 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf en een geldboete, doch met uitstel van vijf, respectievelijk drie jaar en dat zij in heel haar leven dus maar één misstap heeft begaan, waarvoor zij haar “*straf heeft ondergaan*”. Verzoekende partij besluit dat uit het geheel der omstandigheden, en gelet op het feit dat de veroordeling bijna drie jaar oud is, blijkt dat de bestreden beslissing niet evenredig is met de gevolgen van deze beslissing.

3.5. De Raad benadrukt dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat het “*persoonlijk gedrag*” kan worden afgeleid uit de aard en ernst van de gepleegde feiten waarvoor een vreemdeling strafrechtelijk werd veroordeeld. Uit de concrete omstandigheden die tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, kan immers het bestaan blijken van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt.

In casu wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk gesteld dat uit de aard, ernst en de recentheid in tijd van de gepleegde feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamentele belang van de samenleving. Daartoe wordt een motivering voorzien.

Vooreerst verwijst de gemachtigde naar de aard en ernst van de gepleegde feiten die aan de basis lagen van het vonnis van de correctionele rechtbank van Kortrijk van 3 december 2013 met name “*verdovende middelen: verkoop / het te koop stellen zonder vergunning*”. In het bijzonder wordt er verwezen naar de verschrikkelijke gevolgen van de met drugshandel verbonden criminaliteit zoals ze worden beschreven in het arrest Tsakouridis van het Hof van Justitie, met name dat “*de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten*”, dat drugsverslaving “*een ramp [is] voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]*” en dat “*de georganiseerde drugshandel zulke vormen [kan] aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan*.” De gemachtigde stelt op basis van dit gezaghebbende arrest van het Hof van Justitie dat de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “*ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid*” valt.

De gepleegde feiten en de aard en ernst ervan worden niet betwist door de verzoekende partij.

Voorts wordt de zwaarte van de strafmaat benadrukt, met name het gegeven dat verzoekende partij door de correctionele rechtbank te Kortrijk werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden (met uitstel van vijf jaar, behalve de voorlopige hechtenis) en een geldboete (van 1000 euro, waarvan 250 euro met uitstel van drie jaar). Het benadrukken van de zwaarte van de strafmaat correspondeert met de aard en de ernst van de gepleegde drugsfeiten, met name de verschrikkelijke gevolgen van de met drugshandel verbonden criminaliteit, die de gemachtigde met zijn verwijzing naar het arrest Tsakouridis in de verf zet.

Daarbij wordt in de bestreden beslissing nog gewezen op de *“recentheid in tijd van de feiten”* – een vaststelling die niet los kan worden gezien van de motivering met betrekking tot de aard en de ernst van de feiten waarvoor de verzoekende partij werd veroordeeld door de correctionele rechtbank.

De Raad acht het in dit verband niet kennelijk onredelijk om een vreemdeling die bijna drie jaar geleden werd veroordeeld voor ernstige strafrechtelijke feiten te beschouwen als een actueel gevaar voor de openbare orde en de openbare veiligheid. Dat het een eenmalige veroordeling zou betreffen en er geen antecedenten zijn, doet geen afbreuk aan de aard en de ernst van de gepleegde feiten waarop de gemachtigde zich baseert om het persoonlijk gedrag van verzoekende partij te beoordelen.

De Raad merkt nog op dat, waar verzoekende partij aanhaalt dat zij haar straf reeds heeft ondergaan, de gevangenisstraf van 18 maanden werd opgelegd met uitstel van vijf jaar. Aangezien het vonnis dateert van 3 december 2013, betekent dit dat deze gevangenisstraf nog steeds kan worden uitgevoerd in het geval de verzoekende partij de opgelegde voorwaarden niet respecteert. Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat zij haar *“straf”* reeds heeft *“ondergaan”*.

Bovendien verhindert een uitstel van straf niet dat de gemachtigde op basis van een eigen onderzoek naar de aard en de ernst van de gepleegde feiten tot de vaststelling komt dat de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving en ten gevolge daarvan verblijfsrechtelijke maatregelen neemt.

Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat de bestreden beslissing louter is gesteund op een strafrechtelijke veroordeling van bijna drie jaar oud. De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de verblijfsaanvraag van verzoekende partij automatisch wordt geweigerd om de enkele reden dat zij strafrechtelijk is veroordeeld. Zoals hierboven besproken blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de gemachtigde concreet is nagegaan of het persoonlijk gedrag van verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt

Met haar betoog toont verzoekende partij niet aan dat de bestreden beslissing tot verblijfsweigerings onvoldoende doet blijken dat de gemachtigde op de vereiste zorgvuldige wijze heeft onderzocht en afgewogen of het persoonlijke gedrag van verzoekende partij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving van het gastland aantast.

3.6. Uit de verdere motieven van de bestreden beslissing blijkt vervolgens dat de verblijfsweigerings evenmin een automatische gevolgtrekking is van de vaststelling dat het persoonlijke gedrag van verzoekende partij in casu een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verder in de bestreden beslissing kan immers ook een concrete beoordeling worden gelezen van alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, in het licht van het evenredigheidsbeginsel en de grondrechten, met name artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

In het kader van haar aanvraag van 22 oktober 2015 voegde de verzoekende partij de volgende stukken toe: een bewijs van aansluiting ziekteverzekering, een attest van de BVBA D. waaruit blijkt dat zij er is tewerkgesteld, een *“attest loopbaan”* van een sociaal verzekeringsfonds, een huurovereenkomst voor een appartement op naam van de verzoekende partij en haar echtgenote, een arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde duur op naam van haar echtgenote en loonfiches op naam van haar echtgenote.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde met betrekking tot het gezinsleven van de verzoekende partij dat zij leidt met haar echtgenote – dit wordt in casu nergens betwist – en haar privéleven het volgende heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing:

“Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de open- bare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het staat het gezin bovendien vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de Belgische in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.”

Hieruit blijkt duidelijk dat de gemachtigde het ‘*familiale en persoonlijke belang*’ van verzoekende partij wel degelijk in overweging genomen heeft en heeft geoordeeld dat dit in casu ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde waarbij hij zijn redengeving uiteenzet.

De gemachtigde geeft in deze zin uitdrukkelijk aan dat het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet getuigt van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. De gemachtigde geeft derhalve te kennen dat het lange verblijf in België van verzoekende partij, haar familiebanden in België en het feit dat zij hier werk heeft, hetgeen blijkt uit de voorgelegde documenten in het kader van de aanvraag, in wezen wordt tenietgedaan door de strafrechtelijke feiten die zij heeft begaan. De gemachtigde merkt dienaangaande nog op dat de verzoekende partij had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht.

Met betrekking tot het gezinsleven in functie waarvan de verzoekende partij thans een verblijfsrecht tracht te verwerven, wordt in de bestreden beslissing eveneens gemotiveerd dat een inmenging in het privé- en gezinsleven volgens artikel 8, tweede lid van het EVRM mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Bovendien staat het verzoekende partij en haar gezin vrij om zich elders te vestigen of hun gezinsleven zo in te richten dat haar Belgische echtgenote in België verblijft en verzoekende partij een andere verblijfplaats kiest. Dit doet volgens de gemachtigde geen afbreuk aan het gezinsleven.

De Raad stelt vast dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de gemachtigde de “*persoonlijke en familiale elementen*”, waarnaar de verzoekende partij verwijst in het verzoekschrift, heeft afgewogen ten opzichte van de aard, de ernst en de recentheid van de feiten waarvoor zij werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Kortrijk. Het betoog dat niet is getoetst aan het evenredigheidsbeginsel mist feitelijke grondslag en faalt. Uit de redengeving blijkt dat de relevante omstandigheden van het geval van verzoekende partij in acht werden genomen en dat de verschillende belangen in aanmerking werden genomen. Verzoekende partij gaat niet concreet in op de gemaakte afweging en toont met haar algemene kritiek niet aan dat de gemaakte afweging, waarvan de bestreden beslissing afdoende doet blijken, in casu een disproportionaliteit veroorzaakt tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om haar familie-, gezins- en privéleven verder te zetten in België, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het beschermen van de openbare orde en openbare veiligheid, anderzijds.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel, zoals opgenomen in artikel 43 van de Vreemdelingenwet, is niet aangetoond.

3.7. In zoverre de verzoekende partij met de kritiek dat de gemachtigde “*de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten miskent*” en daardoor de formele motiveringsplicht schendt, bedoelt dat de gemachtigde een beoordeling had moeten verrichten van de bij de aanvraag gevoegde documenten in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, kan de Raad verwijzen naar de volgende passages in de bestreden beslissing:

“Gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 van de wet van 15.12.1980, wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De voorwaarden voorzien in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 werden niet nagekeken. Deze beslissing belet Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag deze voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

3.8. In het licht van wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekende partij niet aantoonde dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangenomen.

De uiteenzetting van verzoekende partij laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt krachtens artikel 43 van de Vreemdelingenwet.

Aldus wordt geen miskenning van de formele motiveringsplicht of van artikel 43 van de Vreemdelingenwet in hoofde van de verwerende partij aangetoond.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van de beroepen ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 4

De kosten van de beroepen, gezamenlijk begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES